

KRALJEVINA

JUGOSLAVIJA

SLUŽBENI LIST

KRALJEVSKE BANSKE UPRAVE DRAVSKE BANOVIINE

7. kos.

V LJUBLJANI, dne 27. januarja 1931.

Letnik II.

VSEBINA:

- 47. (V vsebini 6. kosa »Službenega lista« z dne 23. januarja 1931., pod tek. št. 47. objav navedeni razglas glej v »Službenem listu« z dne 27. januarja 1931., pod tek. št. 52.)
- 48. Zakon o lekarnah in nadzorstvu nad prometom z zdravili.
- 49. Ukaz o otvoritvi poslaništva kraljevine Jugoslavije v Tokiu.
- 50. Pravilnik o pokopavanju, izkopavanju in prenašanju mrtličev.
- 51. Pravilnik o zatiranju nalezljivih bolezni v skupnih stanovanjih z večjim številom oseb.
- 52. Razglas o odmeri ljudskega dela, odnosno odkupnine na osnovi uslužbenskega davka.
- 53. Razglas o bolničnih pristojbinah za banovinske bolnice.

Zakoni in kraljevske uredbe.

48.

MI

ALEKSANDER I.,

po milosti božji in narodni volji kralj Jugoslavije,

Predpisujemo in proglašamo na predlog Našega ministr. za socialno politiko in narodno zdravje ter po zaslišanju predsednika Našega ministrskega sveta

Zakon

o lekarnah (apotekah) in nadzorstvu nad prometom z zdravili.*

Predmet nadzorstva.

§ 1.

Radi zaščite narodnega zdravja se vrši nadzorstvo nad prometom z drogami, sirovinami ter proizvodi kemične in farmacevtske industrije, ki se uporabljajo za zdravila ali se iz njih pripravljajo zdravila z namenom, da se neposredno izdajajo konzumentom.

Kaj je smatrati po tem zakonu za zdravilo, predpiše minister za socialno politiko in narodno zdravje po zaslišanju glavnega sanitetnega sveta.

§ 2.

Zdravila morajo ustrezati predpisom farmakopeje, ki jo predpisuje minister za socialno politiko in narodno zdravje.

Oprema zdravil mora biti taka, da štiti zdravilo pred vsakim kvarjenjem in izgubo njegove zdravilne vrednosti.

* »Službene novine kraljevine Jugoslavije« z dne 14. aprila 1930., št. 85/XXXIII/187.

sti. Zdravila z močnim ali v nepredpisani količini zastrupljajočim učinkom morajo biti označena s posebnim znakom in hranjena s posebno pazljivostjo.

§ 3.

Zdravila se ne smejo izročati v promet kot nova zdravila in zdravilne specialitete, dokler se ne preizkusijo v zavodih, ki bodo za to določeni in odobreni od ministra za socialno politiko in narodno zdravje.

Izdelava zdravil in promet z zdravili.

§ 4.

Zdravila smejo izdelovati in izročati v promet:

1. javne lekarne,
2. bolniške lekarne,
3. trgovine z zdravili (drogerije) na debelo,
4. kemično - farmacevtske tovarne.

§ 5.

Zdravila smejo prodajati in izdajati neposredno konzumentom samo:

1. javne lekarne,
2. bolniške lekarne,
3. ročne lekarne zdravnikov in živinozdravnikov,
4. ročne lekarne zdravstvenih združenj,
5. lekarne urada za zavarovanje delavcev po zakonu o zavarovanju delavcev.

Lekarne.

§ 6.

Javno lekarno sme odpreti in voditi doktor farmacije ali magister farmacije na podstavi dovoljenja, ki ga izdaje v območju uprave mesta Beograda minister za socialno politiko in narodno zdravje, v banovinah pa ban.

To dovoljenje se izdaje doktorju, odnosno magistru farmacije, ki je državljan kraljevine Jugoslavije in je prebil po opravljenih izpitih najmanj pet let v praktičnem delu v kateri izmed lekarn, navedenih pod 1. in 2.

§ 5. ali je bil kot asistent ali docent v službi 15 let v kakšnem vseučiliškem ali drugem državnem zavodu za farmakologijo in farmakognozijo in ni prekinil tega dela tri leta, preden se mu je izdalo dovoljenje, ter uživa vse državlanske pravice in ni nobenega utemeljenega ugovora zoper njegovo zanesljivost v lekarniškem delu.

§ 7.

Bolniške lekarne in lekarne zdravstvenih zadrug in uradov za zavarovanje delavcev morajo voditi doktorji farmacije ali magistri farmacije s kvalifikacijo, predpisano v drugem odstavku § 6. Te lekarne služijo izključno hišnim potrebam bolnice, odnosno potrebam članov zadruga ali oseb, zavarovanih po zakonu o zavarovanju delavcev.

Ročne lekarne zdravstvenih zadrug smejo z dovoljenjem bana izjemoma voditi zdravniki s kvalifikacijo iz § 8.

§ 8.

Zdravnik in živinozdravnik dobiva lahko dovoljenje, da smeta imeti ročno lekarno, če ni v kraju, kjer opravljata svojo prakso, javne lekarne. To dovoljenje se sme izdati samo zdravniku ali živinozdravniku, ki dokaže, da je delal praktično najmanj en mesec v lekarnah pod št. 1. in 2. § 5. Živinozdravnik sme izdajati zdravila samo za veterinarsko uporabo.

§ 9.

Vsako javno lekarno pod št. 1. § 5. je treba prijaviti radi registriranja lekarniški zbornici; zbornica mora objaviti to prijavo v »Službenih novinah«.

Lekarnar mora voditi redne knjige o nabavi in odaji zdravil.

Lekarnarji niso zavezani, plačevati prispevke trgovskim in obrtnim zbornicam.

Dovoljenja za otvoritev in vodstvo javne lekarne.

§ 10.

Javna lekarna se sme ustanoviti samo v kraju, kjer je vsaj en zdravnik, ki opravlja zdravniško prakso.

Pri odločanju, ali so podani pogoji za ustanovitev nove javne lekarne, je treba v predhodnem postopanju upoštevati in ugotoviti število prebivalcev dotičnega kraja kakor tudi razmere, v katerih živi prebivalstvo, nadalje promet okolice z dotičnim krajem, bolnice, zavode, šole, večja obrtna in industrijska podjetja, pri kopališčih in zdraviliščih pa njih letni promet s tujci in obiskovalci.

§ 11.

Vprašanje ustanovitve lekarne sme pokreniti:

1. upravna občina;
2. doktor farmacije ali magister farmacije, ki ustreza pogojem iz § 6. tega zakona.
3. ministrstvo za socialno politiko in narodno zdravje ali ban.

O potrebi ustanovitve nove lekarne odloča v območju uprave mesta Beograda minister za socialno politiko in narodno zdravje po zaslišanju glavnega sanitetnega sveta in lekarniške zbornice, v banovinah pa ban po zaslišanju banskega sanitetnega sveta in lekarniške zbornice.

Ob ustanovitvi nove lekarne se mora določiti njeno območje po krajevnih razmerah. To območje se pozneje spremeni z odobrenjem ministra za socialno politiko in

narodno zdravje, odnosno bana, po zaslišanju glavnega sanitetnega sveta in lekarniške zbornice.

Dovoljenje za nove lekarne se sme izdati šele, ko se izda odlok o ustanovitvi nove lekarne.

§ 12.

Dovoljenja za otvoritev in voditev javne lekarne pod št. 1. § 5. se smejo izdati samo na podstavi razpisanega natečaja in po predhodnem zaslišanju glavnega ali banskega sanitetnega sveta in lekarniške zbornice.

Natečaj se razpiše v »Službenih novinah« ter v strokovnih lekarniških listih in v glasilu lekarniške zbornice.

§ 13.

Dovoljenja se izdaja prosilcu, ki je najstarejši po dobi prakse, če ustreza ostalim pogojem.

Na podstavi dobljenega dovoljenja se mora otvoriti lekarna najpozneje v roku enega leta.

Lekarne ni mogoče otvoriti, dokler komisija, ki jo določi minister za socialno politiko in narodno zdravje, odnosno ban, ne pregleda prostorov, v katerih je nastanjena lekarna, in lekarne same ter ugotovi, da je lekarna urejena po vseh pravilih in predpisih.

§ 14.

Za otvoritev in vodstvo lekarne dobljenega dovoljenja imetnik dovoljenja na podstavi prodaje inventarja lekarne ne more prenesti na drugo osebo brez odobritve ministra za socialno politiko in narodno zdravje, pri čemer se mora upoštevati določba § 13.

Imetnik dovoljenja, ki bi na tak način prodal svojo lekarno, ne more več dobiti dovoljenja za otvoritev in voditev lekarne.

§ 15.

Če je imetnik dovoljenja iz kakršnihkoli razlogov začasno zadržan, da bi sam vodil svojo lekarno, si mora postaviti namestnika.

Če postane imetnik dovoljenja iz zdravstvenih razlogov nesposoben, da bi sam vodil lekarno, sme minister za socialno politiko in narodno zdravje, odnosno ban, dovoliti, da si postavi lekarnar upravnika. Ta dovoljenja se izdajajo samo za omejen čas na podstavi komisijskega poročila treh zdravnikov, ki so v javni službi in ki jih določi minister za socialno politiko in narodno zdravje, odnosno ban.

Če postane imetnik dovoljenja iz zdravstvenih razlogov trajno nesposoben, da bi vodil lekarno, kar se ugotovi s postopanjem, določenem v prvem odstavku tega paragrafa, se določi za to lekarno upravnik, kolikor ne doseže imetnik dovoljenja odobritve po določbi § 14. tega zakona.

Upravnika predlaga imetnik dovoljenja ali njegov skrbnik.

Upravnik mora imeti iste kvalifikacije, ki so določene v § 6., in ne sme voditi nobene druge lekarne. Namestnik pa mora imeti diplomu doktorja ali magistra farmacije.

§ 16.

Ako imetnik dovoljenja za voditev javne lekarne umrje, ima preživela vdova pravico do uživanja dohodkov iz lekarne, in sicer: če je brez otrok, ali če so otroci preskrbljeni, za dobo treh let; če pa ima preživela vdova maloletne otroke ali polnoletne otroke, ki se zbog

duševnih ali telesnih hib ne morejo sami preživljati, za dobo šestih let. Če so pa preostali po njegovi smrti samo nepreskrbljeni otroci, imajo prav tako pravico do uživanja dohodkov iz lekarne za dobo šestih let.

Če študira kdo izmed otrok farmacijo, ostane njemu, materi, odnosno materi in maloletnim ali nepreskrbljenim otrokom pravica do uživanja dohodkov iz lekarne tako dolgo, dokler ne postane zakonito sposoben, da samostojno vodi lekarno, vendar najdalj do 30. leta starosti, nakar se mu da dovoljenje za to lekarno.

Ako ima preživeli zakonec ali otrok pravico, samostojno voditi lekarno, se mu izda dovoljenje za voditev te lekarne.

Če se vdova brez otrok ali s polnoletnimi in preskrbljenimi otroki zopet omoži, izgubi pravico do uživanja dohodkov iz lekarne po 1. odstavku tega paragrafa.

V dobi iz 1. in 2. odstavka tega paragrafa vodi lekarno s pristojno odobritvijo upravnika. Upravnika predlaga vdova, če nje ni, najstarejši polnoletni otrok, ki mu gre pravica do uživanja dohodkov iz lekarne, sicer pa skrbnik.

Za dovoljenje za voditev javne lekarne v primerih iz 1. in 2. odstavka tega paragrafa se smejo uporabljati določbe § 14. tega zakona.

§ 17.

Dovoljenje za voditev lekarne ne more biti predmet izvršbe.

Zoper imetnika dovoljenja se lahko vodi izvršba glede lekarne same s prisilno upravo.

§ 18.

Leto dni pred potekom roka, določenega v § 16, mora minister za socialno politiko in narodno zdravje, odnosno ban, kolikor se ne postopa po § 14. tega zakona, razpisati natečaj z rokom dveh mesecev za izdajo novih dovoljenj za te lekarne. Če so v kraju samo te lekarne, se sme dovoliti upravniku, da jih še nadalje vodi, dokler se ne odobri novo dovoljenje in ne otvori nova lekarna, vendar najdalj za leto dni.

Ob razpisu natečaja za izdajo novih dovoljenj po 1. odstavku tega paragrafa se mora izrečno poudariti, da mora dotičnik, ki se mu po izidu natečaja odobri po predpisih tega zakona dovoljenje za vodstvo javne lekarne, odkupiti inventar stare lekarne, ki ga oceni očbor na podstavi njegove trgovske in prometne vrednosti, če ga imetnik sam ne proda ali če se prodajalec in kupec ne moreta zediniti.

Odbor iz prednjega odstavka tvorijo tri osebe, izmed katerih določijo po enega kupca inventarja, ban ali minister za socialno politiko in narodno zdravje in prodajalec inventarja.

§ 19.

Lekarnar ne more imeti in voditi istočasno dveh lekarn, vendar pa se smejo udeležiti natečaja, ki je razpisan za otvoritev novih lekarn, tudi magistri farmacije, ki že imajo svojo lekarno. Če dobijo novo dovoljenje, izgubijo dovoljenje za lekarno, ki so jo imeli prej.

§ 20.

Imetniku dovoljenja sme dovoliti ban po zaslišanju banskega sanitetnega sveta, da ima začasno za trajanje

sezone podružnico svoje lekarne v kopališčih, zdraviliščih in klimatskih krajih, če ni v teh krajih nobene javne lekarne. Imetnik dobi lahko dovoljenje samo za eno podružnico, ki jo mora voditi doktor ali magister farmacije s kvalifikacijo iz § 6.

§ 21.

Podeljeno dovoljenje za javno lekarno se mora preklicati, če se ne otvori lekarna v roku enega leta od dne, ko je bilo izdano dovoljenje. Dovoljenje se mora odvzeti:

1. če lastnik dovoljenja preneha biti državljan kraljevine Jugoslavije;

2. če izgubi imetnik dovoljenja častne pravice ali mu je prepovedano izvrševanje poklica lekarnarja;

3. če se imetnik dovoljenja sam odpove dovoljenju.

V primeru pod št. 3. tega paragrafa mora imetnik dovoljenja naznaniti svoj sklep, da se odreka dovoljenju, 6 mesecev pred rokom, s katerim želi opustiti lekarno, pristojnemu oblastvu, ki razpiše v roku 2 mesecev natečaj za odobritev novega dovoljenja.

§ 22.

Obče upravno oblastvo druge stopnje sme začasno odvzeti dovoljenje za voditev lekarne za največ leto dni:

1. če je bil imetnik dovoljenja v roku dveh let trikrat kaznovan radi kršitve odredb tega zakona;

2. če se dokaže imetniku dovoljenja strokovna nezanesljivost pri voditvi lekarne.

V teh primerih postavi oblastvo obče uprave upravnika z določeno nagrado.

§ 23.

Predstavnik lekarne je lekarnar, ki upravlja lekarno. On je javnopravno odgovoren za poslovanje lekarne.

§ 24.

Dovoljenja za voditev ročnih lekarn zdravnikov in živinozdravnikov ter lekarn zdravstvenih zadrug in uradov za zavarovanje delavcev podeljuje ban po zaslišanju banskega sanitetnega sveta. Ta dovoljenja so veljavna samo za kraj, za katerega je bilo odobreno dovoljenje.

Dovoljenja za lekarne uradov za zavarovanje delavcev v območju uprave mesta Beograda odobrava minister za socialno politiko in narodno zdravje po zaslišanju glavnega sanitetnega sveta.

Če se odpre v kraju javna lekarna, izgube svojo veljavo dovoljenja za ročne lekarne zdravnikov in živinozdravnikov in ročne lekarne zdravstvenih zadrug.

Lekarniška zbornica.

§ 25.

Vsi lekarnarji, imetniki dovoljenj, odnosno upravniki javnih lekarn in lekarniški sotrudniki, doktorji ali magistri farmacije so obvezni člani lekarniške zbornice kraljevine Jugoslavije.

Sedež zbornice je v Beogradu.

Minister za socialno politiko in narodno zdravje predpiše sporazumno s predsednikom ministrskega sveta po zaslišanju glavnega sanitetnega sveta in lekarniške zbornice uredbo o lekarniški zbornici in njenih odsekih, o organizaciji, področju, prispevkih z zborničnimi

disciplinski predpisi in o zavarovanju lekarniških sotrudnikov.

Trgovine (drogerije), kemično-farmaceutske tovarne in laboratoriji.

§ 26.

Trgovine (drogerije) na debelo in kemično-farmaceutske tvornice morajo izpolnjevati posebne pogoje glede strokovne kvalifikacije osebja, načina dela in ureditve. Posebne pogoje predpiše minister za trgovino in industrijo po predhodnem sporazumu z ministrom za socialno politiko in narodno zdravje.

Nadzorstvo in nadzorstveni organi.

§ 27.

Nadzorstvo po tem zakonu vršijo oblastva občne uprave po strokovnih referentih in zavodih.

Vrhovno nadzorstvo vrši ministrstvo za socialno politiko in narodno zdravje

§ 28.

Javne lekarne, ročne lekarne zdravnikov in živino-zdravnikov, kakor tudi lekarne zdravstvenih zadrug in uradov za zavarovanje delavcev, se morajo strokovno pregledati vsaj enkrat na leto.

Pooblastila.

§ 29.

Minister za socialno politiko in narodno zdravje predpiše pravilnike:

1. o strokovnih pregledih lekarne;
2. o cenah za zdravila, ki jih izdajajo javne lekarne neposredno konzumentom;
3. o pregledu novih zdravil in zdravilnih specialitet, o pristojbinah zavodov za te preglede, o načinu njih pobiranja in uporabe ter izdajanja dovoljenja za prodajo teh zdravil in specialitet.
4. o ročnih lekarnah, lekarnah zdravstvenih zadrug in uradov za zavarovanje delavcev;
5. o natančnejših odredbah za notranje delo v javnih lekarnah;
6. o ostalih odredbah, potrebnih za izvedbo tega zakona;
7. o pomožnem osebju v javnih lekarnah.

Prehodne odredbe.

§ 30.

Dovoljenja za otvoritev javnih lekarn z realno ali realno radicirano pravico se ne morejo več podeljevati in lastniki obstoječih lekarn z realno ali realno radicirano pravico smejo razpolagati z njo za dobo 20 let od dne, ko stopi ta zakon v veljavo. Po tem roku postane njih realna pravica osebna pravica v smislu tega zakona, in sicer brez sleherne odškodnine

§ 31.

Lastniki obstoječih lekarn z osebno pravico, ki so jo pridobili, preden stopi ta zakon v veljavo, smejo v roku desetih let uporabljati lekarne v svojo korist in razpolagati z njimi po odredbah zakonov, ki so bili v veljavi,

ko so pridobili svojo pravico. Po tem roku se ta dovoljenja prilagodijo odredbam tega zakona, in sicer brez sleherne odškodnine.

Dovoljenje, ki ga dobi lekarnar za voditev javne lekarne po prednjem odstavku tega paragrafa, velja za osebno dovoljenje po odredbah tega zakona.

§ 32.

Lastniki drogerij smejo najdalje 3 leta od dne, ko stopi ta zakon v veljavo, voditi drogerije po odredbah prejšnjih predpisov in uporabljati v svojo korist pravice, ki so prodali svoje lekarne, preden je stopil ta zakon v danih dovoljenjih za voditev drogerije.

§ 33.

Odredba 2. odstavka § 14. se ne tiče lekarnarjev, ki so prodali svoje lekarne, preden je stopil ta zakon v veljavo.

Lekarnarji, ki so prodali večkrat svojo lekarno, preden je stopil ta zakon v veljavo, ne morejo dobiti novega dovoljenja za voditev lekarne.

Lekarnar, ki dobi dovoljenje za voditev lekarne v smislu določb 1. odstavka tega paragrafa, ne more dobiti odobritve, da na podstavi prodaje inventarja svoje lekarne prenese svoje dovoljenje na drugo osebo.

§ 34.

Onim, ki so na dan, ko stopi ta zakon v veljavo, doktorji ali magistri farmacije, se všteje v smislu § 6. tega zakona v prakso čas, ki so ga prebili v službi v drogerijah, kemično-farmaceutskih tovarnah in laboratorijih kot strokovni sotrudniki ali zastopniki, kakor tudi čas, ki so ga prebili kot državni ali samoupravni uradniki na delu v lekarniški stroki. Prav tako se všteje v prakso tudi čas, ki so ga prebili na delu v lekarniški stroki, uradnikom lekarniške zbornice, osrednjega urada za zavarovanje delavcev, zveze zdravstvenih zadrug in urednikom strokovnih listov, kakor tudi čas, ki so ga prebili v vojaški službi v vojaških lekarnah.

Od dne, ko stopi ta zakon v veljavo, se šteje magistr in doktorjem farmacije, ki so zaposleni, kakor je to določeno v 1. odstavku tega paragrafa, v lekarniško prakso v smislu § 6. tega zakona samo polovica prebitega časa.

Kazni.

§ 35.

Z zaporom do enega meseca ali v denarju do 10.000 dinarjev se kaznuje lekarnar, odnosno njegovi sotrudniki, kolikor ni prekršil predpisov kazenskega zakonika:

1. če ne pripravlja zdravil po predpisih farmakopeje, ali jih ne hrani v redu, ali če ne drži in izdaja zdravil z močnim strupenim učinkom s posebno pazljivostjo;
2. če izdeluje in izroča v promet zdravila, pa nima za to dovoljenja po § 3., 4. in 5. tega zakona;
3. če ne prijavi svoje lekarne pri lekarniški zbornici;
4. če ne vodi rednih knjig o nabavi in oddaji zdravil;
5. če ima in vodi istočasno dve lekarni;
6. če izdaja v nasprotju z odredbo 1. odstavka § 7. v lekarnah bolnic, zdravstvenih zadrug ali uradov za zavarovanje delavcev zdravila drugim osebam.

Prav tako se kaznujeta zdravnik in živinozdravnik, če imata ročno lekarno brez pristojne odobritve, ali če izdaja živinozdravnik zdravila za veterinarsko uporabo.

Višina kazni se izreka po tem, ali je bilo dejanje storjeno namerno ali iz malomarnosti ali v povratku, ali je dalj časa trajalo, ali je imel od tega večjo korist. V težjih slučajih se smeta izreči obe kazni, kakor tudi zaplomba predmeta.

Kazni izrekajo občeupravna oblastva prve stopnje.

Denarne kazni se izročijo državnim hipotekarnim banki za sanitetni sklad.

Sklepne odredbe.

§ 36.

Z dnem, ko stopi ta zakon v veljavo, izgube svojo moč, kolikor ni odrejeno kaj drugega v tem zakonu:

1. odredbe o lekarnah zak. čl. XIV. iz l. 1876;
2. čl. 24. zakona o ureditvi sanitetne stroke in o čuvanju narodnega zdravja in o izpremembah in dopolnitvah tega zakona;
3. zakon o lekarništvu z dne 11. IV. 1894.;
4. zakon o ureditvi lekarn z dne 18. XII. 1906.;
5. red za lekarne v Bosni in Hercegovini z dne 17. X. 1907., kakor tudi vsi ostali zakoniti predpisi, uredbе in pravilniki, ki so bili izdani na podstavi teh zakonov.

§ 37.

Ta zakon stopi v veljavo, ko ga podpiše kralj, obvezno moč pa dobi z dnem, ko se objavi v »Službenih novinah«.

Beograd, dne 7. aprila 1930.

Aleksander s. r.

Minister za socialno politiko
in narodno zdravje:

Dr. M. Drinković s. r.

Vide.

in pritiskal državni pečat
čuvvar državnega pečata,

minister pravde:

Dr. M. Srškić s. r.

Predsednik
ministrskega sveta
minister

za notranje posle,
častni adjutant

Njegovega Veličanstva
kralja,

divizijski general
Peter Živković s. r.

49.

Mi.

ALEKSANDER I.

po milosti božji in narodni volji kralj Jugoslavije,

odločamo

na predlog Našega ministra za zunanje posle, po soglasju s predsednikom Našega ministrskega sveta ter na podstavi §§ 31., 32. in 36. zakona o ureditvi ministrstva za zunanje posle in diplomatskih in konzularnih zastopništev kraljevine Jugoslavije v inozemstvu z dne 25. marca 1930., da se otvori poslaništvo kraljevine Jugoslavije v Tokiu.*

V sestav tega poslaništva pridejo eden poslanik, eden svetnik, dva tajnika, eden pisarniški uradnik in

* »Službene novine kraljevine Jugoslavije« z dne 16. januarja 1931., št. 11/III/7.

dva služitelja, za kolikor se poveča številčno stanje položajev iz § 30. zakona o ureditvi ministrstva za zunanje posle in diplomatskih in konzularnih zastopništev kraljevine Jugoslavije v inozemstvu z dne 25. marca 1930.

Naš minister za zunanje posle naj izvrši ta ukaz.

V Beogradu, dne 8. januarja 1931. U. Pr. pov. št. 108.

Aleksander s. r.

Minister za zunanje posle:

Dr. V. Marinković s. r.

Uredbe osrednje vlade.

50.

Na podstavi § 59. zakona o zatiranju nalezljivih bolezni ter v soglasju s predsednikom ministrskega sveta (zak. št. 455 z dne 3. novembra 1930.) predpisujem

Pravilnik

o pokopavanju, izkopavanju in prenašanju mrličev.*

Člen 1.

Dovoljenje za prenos umrlih oseb iz kraja v kraj zaradi pokopa, kakor tudi za izkopavanje mrličev zaradi prenosa v drug grob istega pokopališča ali iz grobnice v grobnico istega pokopališča ali v drug kraj zaradi pokopa daje oblastvo občne uprave prve stopnje, v čigar področju je oseba umrla ali je pokopana.

Člen 2.

Oblastvo občne uprave prve stopnje izda prošilcu odločbo proti plačilu takse za prenos mrliča s točno označenimi pogoji, po katerih se sme prenos izvršiti, kakor tudi spremnico po priloženem obrazcu. Razen tega obvesti o tej odločbi tudi oblastvo občne uprave prve stopnje tistega področja, v katero se mrlič prenese, kakor tudi občinsko krajevno oblastvo, od koder in kamor se prenese.

Člen 3.

Obča upravna oblastva predpišejo pogoje za prenos po vzroku smrti in načinu pokopa ter na osnovi tega pravilnika. Vzrok smrti se mora ugotoviti z mrtvaškim listom ali zdravniškim potrdilom. Ta potrdila mora vsak prošilec sam pribaviti in priložiti prošnji.

Člen 4.

Kadar umrla oseba ni pokopana in kadar bolezen ni nalezljive narave, se more prenos mrliča izvršiti z vozom, toda v leseni krsti, zgrajeni iz debelih močnih desk tako, da se more popolnoma zapreti in pokrov močno zabiti.

Ako se mrlič prenese po železnici ali na parniku, mora biti mrtvo telo položeno v kovinsko krsto iz močne pločevine, ki se mora s kositrom skrbno zavariti. Tako

* »Službene novine kraljevine Jugoslavije« z dne 21. novembra 1930., št. 268/XCII/568, — Zakon gl. »Ur. L« št. 137/31 iz l. 1930.

zavarjena krsta se spravi v drug zaboj, zgrajen iz debelih močnih desk, da more zdržati prevoz in da se kovinska krsta v njem ne vidi.

Kovinska krsta se mora v lesenem zaboju tako namestiti, da se ne premika pri prenosu. Zunaj se nadene napis »mrlič«.

Člen 5.

Ako se prenese na drugo pokopališče mrlič, ki ni umrl na nalezljivi bolezni, pa se je pokopal v kovinski krsti, se mora krsta po izkopanju skrbno pregledati. Ako je pokvarjena, se mora popraviti in s kositrom zavariti. Ako se kovinska krsta ne more popraviti, se mora mrlič prenesti v novo kovinsko krsto. V obeh primerih se postavi kovinska krsta v lesen zaboj z napisom »mrlič«.

Člen 6.

Ako se prenese mrlič, ki ni umrl na nalezljivi bolezni, na drugo pokopališče, pa je pokopan v leseni krsti, se mora po izkopanju prenesti v kovinsko krsto in ta krsta zapreti, s kositrom zavariti in namestiti v lesen zaboj z napisom »mrlič«, zaradi prenosa na vozu, železnici ali s parnikom.

Člen 7.

Pri izkopavanju ostankov mrtvega telesa po 10 letih po pokopu ali pri prekopavanju starih grobnic ter po redu zaradi prenosa zadošča, da se ostanki zberejo, zavijejo v vrečo in prenesejo na določeni kraj.

Člen 8.

Osebe, ki so umrle na akutnih nalezljivih boleznih (koleri, rumeni mrzlici, kozah, črevesnem legarju in paralegarju, griži, škrlatinki, difteriji, maleusu, antrasu (erizipel) razen kuge, se smejo, ako niso pokopani, prenesti v drug kraj zaradi pokopa po naslednjih pogojih: pripravi se kovinska krsta, napolnjena z lesenimi ostružki, s pepelom, plevami ali senenim drobom, mrlič se zavije neokopan na kraju, kjer leži, v prt, namočen v 5% raztopino karbolne kisline ali krezolne milnice ter se popolnoma zavrt spusti v krsto, naknadno pa se izpolni še praznina v krsti z ostružki, pepelom, plevami ali senenim drobom. Potem se mora krsta takoj zapreti in dobro zavariti in cela zunanja površina krste desinficirati s krpami, namočenimi s 5% raztopino karbolne ali krezolne milnice.

Osebe, ki delajo to, morajo biti zdrave, brez poškodbe na telesu (rana, kraste, brazgotine itd.), kar ugotovi zdravnik, določen po členu 12. tega pravilnika. Ob času dela morajo biti te osebe po predpisu oblečene kakor strežništvo pri nalezljivih boleznih.

Ko je kovinska krsta od vseh strani, pa tudi na spodnji strani desinficirana, se položi v drugo krsto iz lesa (bukovega, hrastovega in drugega), toda šele potem, ko so delavci poprej desinficirali roke in prostor ali mesto, kjer se je delo izvršilo. Po tem se delavna obleka sleče, zavije v prt, namočen v 1% sublimat in po predpisu desinficira.

Praznine v lesenem zaboju je treba napolniti s senom, plevami ali slamom, potem pa pokrov zaboja zabiti, ves zaboj desinficirati s čisto krpo, namočeno v 5% raztopini karbolne kisline ali krezolne milnice, in nadeti napis »mrlič«.

Državni, banovinski ali občinski (kjer ni državnega) zdravnik, upravni organ in desinfektor morajo prisostvovati celemu aktu od začetka in kontrolirati, da se vse izvrši po gornji zahtevi.

Ako se tako opremljen mrlič prenese na vozu, se ne sme zdrževati po naseljih, prodajalnah in domovih. Ako se mrlič prevaža na ladji ali železnici, je treba postopati po določenem pravilniku, ki velja za prevoz mrličev po železnici ali s parnikom.

Mrlič se pokoplje v navzočnosti zdravnika v državni, banovinski ali občinski službi (ako ni državnega) in upravnega organa in sicer, kakor je opremljen, z obema krstama.

Leseni zaboj se sme pod kontrolo zdravnikovo v kraju pokopa zamenjati z udomačeno mrtvaško krsto.

Osebe, ki so umrle na pegavici ali povratni mrzlici, se morajo po predpisu depedikulirati obenem z vsemi njihovimi stvarmi, postopati pa je po členu 4.

Člen 9.

Ako se je umrla oseba pokopala v leseni krsti, bolezni pa je nalezljive narave, se more prenos dovoliti sele po preteku enega leta po pokopu, ako se izpolnijo ti-le pogoji: pripravijo se na prostirači, namočeni v sredstvo za desinfeciranje, kovinska krsta, leseni ostružki, pepel, seneni drob okoli krste in v njej. V neposredni bližini pri krsti se razgrne prt, namočen v raztopino 5% karbolne kisline ali krezolne milnice.

Pri ekshuminaciji je treba paziti, da se krsta v celoti izkoplje, zavije v pripravljeni prt in prenese v kovinsko krsto. Kovinska krsta se napolni z ostružki, pepelom ali senenim drobom, zapre in zavari. Zunaj se krsta umije s 5% raztopino karbolne kisline ali krezolne milnice. Postavi se na snažen kraj tudi druga lesena krsta kot omet. Vse nadalje se vrši, kakor je označeno v predhodnem členu (delavci, desinfekcija, prevoz, navzočnost uradnih organov itd.).

Člen 10.

Ako se je okuženi mrlič pokopal v kovinski krsti, je treba neposredno izkopati kovinsko krsto; ako je krsta kje poškodovana, razjedena ali odvarjena, jo je treba takoj zavariti, umiti zunaj s 5% raztopino karbolne kisline ali krezolne milnice in jo položiti v leseno krsto. Ostalo je treba narediti po predpisih, izdanih v predhodnih členih.

Člen 11.

Oblastvo občne uprave prve stopnje odredi pri prenosu umrlih na nalezljivi bolezni spremljevalca (orožnika ali desinfektorja ali bolničarja).

Člen 12.

Ves čas ekshumacije morajo prisostvovati: en zdravnik v državni, banovinski ali občinski službi, en upravni uradnik in en desinfektor. Določi jih pristojno oblastvo po členu 1.

Ako je oseba umrla v bolnici, se odredi dežurni zdravnik z upravnim uradnikom, da prisostvuje odpremi mrliča.

Člen 13.

Prevoz se vrši v zaprtem vozu, v istem vozu se sme prevažati tudi več mrličev, toda ne s prtjago. Za prevoz po železnici veljajo predpisi železniške tarife in železniškega pravilnika.

Člen 14.

Zdravnikova dolžnost je, strogo paziti na to, da se izvrše vsi ukrepi za zavarovanje zdravja zaposlenih.

Desinfektor izvrši desinfekcijo po naredbi in po obstoječih predpisih.

Člen 15.

Ako se mrlič prepelje v drugo državo, mora prosilec preskrbeti dovoljenje za prevoz. Pri prevozu naših umrlih državljanov v domovino mora prosilec poleg dobljenega dovoljenja tujih oblastev za prevoz imeti dovoljenje našega obmejnega ali najbližjega oblastva občne uprave prve stopnje za prevoz. Prevoz se mora izvršiti po predpisu po členu 8. in 9. Za točno izvrševanje teh poslov odredi oblastvo državnega, banovinskega ali občinskega zdravnika in upravnega uradnika.

Člen 16.

Vse stroške za te posle nosi prosilec.

Člen 17.

Kdor prekrši določila tega pravilnika, se kaznuje po določilu § 61. zakona o zatiranju nalezljivih boleznih.

Člen 18.

Ta pravilnik velja od dne objave v »Službenih novinah« in od tedaj nehajo veljati pravila z dne 30. avg. 1929, K. št. 16521.

V Beogradu, dne 4. novembra 1930. S. št. 6265/30.

Minister za socialno politiko
in narodno zdravje:
Nikola Preka s. r.

Spremnica umrlega.

Na podstavi predloženih dokumentov po pravilniku št. se dopušča g. iz, da sme mrtvo truplo pokopj. ki je umrl srez banovina leta na boleznih prenesti v srez banovine, kjer se pokoplje, ko se izpolnijo predpisi člena pravilnika.

Vsa medpotna oblastva se prosijo, da propusté svobodno prenos in v slučaju potrebe nudijo spremljevalcu vsako pomoč.

Umrlega spremlja g. Ta spremnica velja 8 dni od dne, katerega se je izdala.

V 19

(M. p.)

Podpis izdajnika:
(pristojno oblastvo).

51.

Na podstavi § 59. zakona o zatiranju nalezljivih boleznih ter v soglasju s predsednikom ministrskega sveta (zak. št. 564/30), predpisujem

Pravilnik

o zatiranju nalezljivih boleznih v stanovanjih, kjer skupno živi ali se zbira večje število oseb zaradi prenočevanja, prehrane, zabave itd.*

Člen 1.

Vsi lastniki (upravitelji) prostorov ali ustanov, kakor so penzije, hoteli, internati, azili, dnevna zavetišča,

* »Službene novine kraljevine Jugoslavije« z dne 16. januarja 1931., št. 11/III/8, Zakon gl. »Ur. l.« št. 137/31 iz 1. 1930.

prenočišča, okrevališča itd., kjer skupno biva več nego 10 oseb, ki ne tvorijo ene rodbine, morajo, čim oboli ena oseba z znaki, sumljivim gledé nalezljive bolezni, prijaviti najdalje v roku 24 ur obolenje pristojnemu zdravniku.

Člen 2.

Vsi prostori in ustanove iz člena 1. morajo biti pod stalnim nadzorstvom pristojnega zdravnika, ki vodi nadzorstvo nad higieno in zdravjem stanovalcev.

Člen 3.

Zdravnik, ki pregleda ali zdravi bolne osebe, mora, čim ugotovi ali sumi na kako nalezljivo bolezen med osebami iz teh prostorov ali ustanov, to po najkrajši poti prijaviti pristojnemu zdravniku zaradi odreditve ukrepov.

On mora prijaviti tudi nalezljivo obolenje iz drugega odstavka § 1. zakona o zatiranju nalezljivih boleznih.

Člen 4.

Vsa dnevna zavetišča, azile, delavska prenočišča, sirotišča in slične ustanove mora, ako se v njih nahajajo na stalnem bivanju iste osebe, pristojni zdravnik najmanj dvakrat na teden obhoditi in pregledati vse stanovalce brezplačno po uradni dolžnosti.

Člen 5.

Prostori in ustanove iz člena 4. se morajo najmanj enkrat v šestih mesecih podvreči desinfekciji, oziroma desinfekciji prostorov in beljenju zidov. Ako se pojavi kak primer nalezljive bolezni, se mora vse to izvršiti takoj.

Člen 6.

Hoteli in prenočišča so pod stalnim zdravstvenim nadzorstvom krajevnih upravnih in občinskih oblastev, to pa po pristojnih zdravnikih.

Nikdo ne sme oddajati prenočišča, dokler ga ne prijaví krajevni oblastvi. Vsa prenočišča se morajo prijaviti v roku meseca dni potem, ko stopi v veljavo ta pravilnik.

Člen 7.

Istotako so pod stalnim zdravstvenim nadzorstvom tudi vse kuhinje, restavracije, kakor tudi penzije, kjer se prehranja večje število ljudi.

Člen 8.

V vse te poslovalnice ima pristojni zdravnik pravico vstopiti ob vsaki dnevni dobi, obhoditi vse oddelke, pregledati vse, kar ima interes za javno zdravje, in vzeti v primeru potrebne vzorce.

Člen 9.

Vse te ustanove morajo odrediti vse potrebne ukrepe desinsekcije in desinfekcije. Istotako se morajo držati vseh higienskih predpisov v vzdrževanju snažnosti in reda v poslovalnicah.

Člen 10.

Ako se pojavi primer nalezljivega obolenja ali ako se sumi na nalezljivo obolenje pri osebju podjetja iz člena 8., odredi pristojno oblastvo, da se po navodilih in naredbah izvrše snaženje in vsi drugi potrebni ukrepi.

Člen 11.

Ako smatra pristojni zdravnik, da je potrebno iskati kliconosce med osebjem takih poslovalnic, mu mora osebje ustreči in dovoliti potrebno odvzemanje materiala.

Člen 12.

Vsi bioskopi, gostilnice in drugi javni prostori, kjer se zbira večje število oseb, morajo imeti pravilne ventilacije in pode, pripravné za snaženje.

Člen 13.

Ob času velikih epidemij, ki se prenašajo po zraku, smejo upravna oblastva prepovedati posecanje bioskopov, gledališč in drugih javnih krajev, bodisi posameznim starostnim skupinam (otroci, dijaki, mladina), bodisi celokupnemu prebivalstvu. V primeru prepovedi odredi oblastvo, ki odredi prepoved, tudi nadzorstvo. Za neizvrševanje naredbe odgovarja lastnik, oziroma upravitelj.

Člen 14.

Vsi prostori in ustanove, v katerih se često menjajo gosti zaradi prenočišča, morajo, čim se v njih opazi živi mrčes (stenice, golazen, grili in drugo), onesnažene sobe podvreči desinsekciji.

Člen 15.

Kdor se pregreši zoper določila iz tega pravilnika, se kaznuje po § 31. in 62. zakona o zatiranju nalezljivih bolezni.

Člen 16.

Ta pravilnik stopi v veljavo z dnem razglasitve v »Službenih novinah«.

V Beogradu, dne 5. januarja 1931. Št. 24284/30.

Minister za socialno politiko
in narodno zdravje:
Nikola Preka s. r.

Banove uredbe.

52.

Razglas

o odmeri ljudskega dela, odnosno odkupnine na osnovi uslužbenskega davka.*

Ministrstvo za gradbe je z razpisom br. 95.795 z dne 25. decembra 1930. odredilo sledeče:

Z ozirom na to, da so po § 38. zakona o nedržavnih cestah zavezani osebnemu delu, odnosno odkupnini vsi davkoplačevalci, kolikor niso izvzeti po §§ 38. in 39. cit. zakona in po § 4. zakona o izpremembah in dopolnitvah navedenega zakona, je gospod minister za finance z do-

* Ta razglas je pomotno naveden v vsebini 6. kosa »Službenega lista« z dne 23. januarja 1931., pod tek. št. 47., kjer pa je bil pred natisom izločen.

pisom z dne 23. decembra 1930., br. 90.237 obvestil gospoda ministra za gradbe, da je razveljavil odredbe oddelka za davke br. 51.770/30 in 74.677/30, ki so določale nastopno: »Uslužbeni davek se more vzeti za odmerno osnovo ljudskega dela, odnosno odkupnine samo tedaj, kadar znaša letni dohodek nad 4000 Din po odbitku iz čl. 93. zakona o neposrednih davkih«, in »uslužbeni davek se more vzeti za odmerno osnovo samo tedaj, kadar znaša mesečni dohodek nad 4000 Din po odbitku iz čl. 93. zakona o neposrednih davkih«.

Na osnovi razpisa ministrstva za gradbe odrejam, da se pri odmerjanju ljudskega dela, odnosno odkupnine jemlje za osnovo uslužbeni davek brez omejitve razen z odbitki po čl. 93. zakona o neposrednih davkih v Ur. L. 75/26 iz leta 1928.

Kraljevska banska uprava Dravske banovine v Ljubljani, V-No. 136/11. dne 16. januarja 1931.

Ban:

Dr. Marušič s. r.

53.

Razglas

o bolničnih pristojbinah za banovinske bolnice.

Na osnovi § 6. »zakona o bolnicah« se določajo z odobritvijo ministrstva za socialno politiko in narodno zdravje S. br. 449 z dne 15. januarja 1931. z veljavnostjo od dne 1. januarja 1931. dalje za banovinske bolnice sledeče bolnične pristojbine (oskrbnine):

I. oskr. II. oskr. III. oskr.
raz. raz. raz.

1. v banovinski splošni bolnici v Ljubljani	Din 130	100	32-50
2. v banovinski bolnici za ženske bolezni v Ljubljani	>	>	>
3. v splošni bolnici v Mariboru	>	>	>
4. v javni bolnici v Celju	>	>	>
5. v javni bolnici v Brežicah	>	>	>
6. v jav. bolnici v Slovenjgradcu	>	>	>
7. v banovinski javni bolnici v Murski Soboti	>	>	>
8. v javni bolnici v Ptujju	>	>	>
9. v banovinski bolnici za duševne bolezni Ljubljana-Studenec in Novo Celje	75	50	24

V Ljubljani, dne 22. januarja 1931.

Kraljevska banska uprava Dravske banovine.

VI. No. 23786/3.

Ban:

Dr. Marušič s. r.